

var nogenlunde ordnet, kunde bruges. Jeg vilde meget gjerne ønske, at den ærede Minister vilde føle Publikum paa Pulsen, netop ved at foreslaae, at Nævninger skulde bruges i private Sager. Naar den ærede Minister kommer til at see, at man tager velvillig imod Anvendelsen af Nævninger i private Sager, saa kan han rolig gaae over til de kriminelle; men dersom han skulde see, at man til en saadan Anvendelse ryfter paa Hovedet af Nævninger, saa skal han være varlig med at indføre dem i kriminelle Sager.

Jeg kommer altsaa nu til mit Hovedpunkt. Naar jeg betragter Forslaget saaledes, som det er forelagt af den ærede Minister, saa troer jeg, at man nemmest kan bestemme dets egentlige Bæsen ved at sige, at det er en Forspørgsel, gjort i omvendt Orden. Istedetfor at vi ellers af og til spørge Ministeren, saa er det nu Ministeren, der spørger os og forlanger af os, ikke en Lov, men et Svar paa sit Spørgsmaal. Dersom vi nu i Overensstemmelse med, hvad der er foreslaaet af et Par ærede Talere, behandlede Loven tilhunds, saa hurtig, vi kunde, og førte den over til det andet Thing, og dette Thing ligeledes behandlede Loven saa hurtig, det kunde, og førte den tilende, saa maatte Ministeren komme til at handle imod sin egen Overbeviisning, thi han kunde ikke lade være, naar han heelt igjennem havde været enig i de Endringer, der maatte være foretagne, at forelægge Kongen Loven til Antagelse. Alene denne Betragtning synes mig at vise, at medens vi bør arbeide saa kraftigt, som vi kunne, paa at bringe det mest Mulige ud af Lovudkastet og enes med den ærede Minister derom saa godt, vi kunne, saa bør vi, dersom dette Lovudkast nogensinde skulde komme til at staae paa Dagsordenen endelig til Vedtagelse, stemme imod det. Det Rigtigste vilde imidlertid være ikke at komme til at stemme imod det; det Rigtigste vilde være, at det ikke kom til 3die Behandling; Ministeren har opnaaet Tilstrækkeligt, naar Lovudkastet har været til anden Behandling her i Thinget, saa har han faaet Svar paa sit Spørgsmaal. Man vil maaskee sige: han skal ogsaa have Svar i det andet Thing; men det kan han faae næste Aar ved at forelægge

Lovudkastet for det; det har ingen Hast med Lovudkastets endelige Vedtagelse, da Loven ikke skal bruges før i det Tidligste i 1868. Naar man saa siger: Ja, men saa kunne vi ikke vide, om der til den Tid er kommen en anden Regjering, som vil noget Andet, som ikke vil have Lovudkastet, som det nu er affattet, saa svarer jeg dertil: Paa den Maade komme vi enten albrig til alvorlig at overveie nogen Lov, fordi vi maae haste med at blive færdige med den, eller vi komme til at tage saadanne Forholdsregler og Forbehold i alle Love; at de ikke blive til at bruge. Vi maae gaae ud fra den Forudsætning, at naar begge Repræsentationens Afdelinger til en given Tid ere blevne enige med Regjeringen om en Sag, der er i Overensstemmelse med Grundlovens Bud, saa kommer der ikke let nogen Regjering til Røret, som vil lægge den reent tilside. (En Stemme: So!) Der kommer ikke let, siger jeg, nogen Regjering til Røret, der vil gjøre det; jeg siger ikke, at der ikke kan komme en Regjering til Røret, som vil gjøre det. Vi have allerede formeget — og det har denne Forsamling væsentlig bidraget til — fundet os i, at vore Sager ere blevne indblandede under Geheimestatsraadets Indflydelse, men derfor skulle vi ikke tabe Mødet med Hensyn til en Sag, som er saa reent og skjær af indenlandst Natur som denne. Der er mange af de Ting, som den ærede Justitsminister har gjort i den Tid, han har været Minister, med Hensyn til hvilke det staaer tvivlsomt for mig, om han havde svaret reent og klart „Ja“, dersom man, da han traadte ind i Ministeriet eller nogle Dage før, medens han var den første Mand i Landsoverretten, havde spurgt ham, om det var hans Hensigt at gjøre det; jeg troer, at han havde svaret med afstillelige Betænkkeligheder. Jeg vil ikke frakjende hans inderste Bæsen den Drift, som nu har hitted sig i forskjellige Retninger, selv der, hvor jeg har truffet ham som en Modstander i politisk Retning; thi naget han har været en Modstander af den liberale Udvikling; er det dog min fulde Overbeviisning, at Sædekorset til det, han nu er, har ligget i ham; men jeg er overbeviist om, at den forskjellige Maade, hvorpaa de forskjellige Sager, der her ere forelagte, ere blevne behandlede, og den Bane, vi ere komne i at